

prima instanță – C.Roșca
instanța de apel – N.Tarciuc, M.Anton, I.Cotruță

ÎNCHEIERE

07 septembrie 2016

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului,
judecători

Svetlana Filincova
Maria Ghervas
Dumitru Mardari

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către societatea cu răspundere limitată „Haruz-Grup”,

în pricina civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de către societatea cu răspundere limitată „Făuritorul” împotriva societății cu răspundere limitată „Haruz-Grup” privind repararea prejudiciului material,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 19 mai 2016 prin s-a admis apelul depus de către societatea cu răspundere limitată „Făuritorul” s-a casat hotărârea judecătorească Centru mun. Chișinău din 30 iulie 2015 și s-a emis o hotărâre nouă de admitere a pretențiilor,

c o n s t a t ă :

La 05 decembrie 2014 societatea cu răspundere limitată „Făuritorul” s-a adresat cu cerere de chemare în judecată împotriva societății cu răspundere limitată „Haruz-Grup” solicitând încasarea prejudiciului material cauzat prin aplicarea neîntemeiată a măsurilor de asigurare a acțiunii în mărime de 102645,71 lei și cheltuielile de judecată.

În motivarea acțiunii a indicat că în luna martie 2013 societatea cu răspundere limitată „Haruz-Grup” a înaintat o acțiune în judecată împotriva societății cu răspundere limitată „Făuritorul” privind încasarea datoriei în mărime de 41172,36 și penalitățile în mărime de 26600,90 lei.

Menționează că la solicitarea reclamantului prima instanță, la 12 martie 2013 în scopul asigurării acțiunii a aplicat sechestrul pe conturile bancare și bunurile imobile/mobile a societății cu răspundere limitată „Făuritorul”.

Aplicarea sechestrului, s-a reflectat negativ asupra activității economice a întreprinderii, în scopul soluționării litigiului a expediat în adresa societății cu răspundere limitată „Haruz-Grup” un șir de scrisori, la 22 martie 2013 a fost expediată o scrisoare privind întreprinderea măsurilor pentru ridicarea sechestrului, iar la 27 martie 2013 a fost expediată o scrisoare de garanție a achitării sumei restante.

Relatează că prin hotărârea judecătorească Botanica, mun.Chișinău din 18 aprilie 2013 acțiunea înaintată a fost respinsă ca neîntemeiată, fiind anulate și

măsurile de asigurare aplicate, hotărâre ce a fost menținută prin decizia Curții de Apel Chișinău din 08 octombrie 2013.

La 09 octombrie 2013 a solicitat executorului judecătoresc anularea măsurilor de asigurare aplicate la 12 martie 2013.

Indică reclamanta că sechestrul a fost aplicat pentru perioada martie 2013 - octombrie 2013, ceea ce a afectat enorm activitatea economică a societății cu răspundere limitată „Făuritorul”, astfel a fost cauzat prejudiciu material în sumă de 102645,71 lei, cauzat prin neonorarea obligațiilor față de ceilalți furnizori din motivul imposibilității de plată.

Afirmă că suport probatoriu reprezintă notificările și hotărârile instanțelor de judecată, înaintate față de societatea cu răspundere limitată „Făuritorul” solicitând doar supraplata achitată, formată din penalitatea și cheltuielile de judecată achitate înaintate de către,

Societatea cu răspundere limitată „Puratos” a solicitat suma de 3475,24, penalitate în mărime de 625 lei și cheltuieli de judecată în mărime de 3270 lei, încasate în baza hotărârii judecătorești.

Societatea cu răspundere limitată „RopDal-S” a înaintat notificare la 23 martie 2013.

Societatea cu răspundere limitată „Comalimser” a solicitat încasarea sumei de 63587,66 lei, penalitate în sumă de 29000,72 lei, dobânda de întârziere în sumă de 17221,65 lei și cheltuielile de judecată în sumă de 6220,12 lei, încasate în baza hotărârii judecătorești.

Societatea cu răspundere limitată „Stil Birotic” a solicitat încasarea sumei de 3159,18 lei, penalitatea în sumă de 568,65 lei, dobânda de întârziere în sumă de 481,49 lei și cheltuieli de judecată în sumă de 2334 lei, încasate în baza hotărârii judecătorești.

Societatea cu răspundere limitată „Vitalcomus” a solicitat încasarea sumei de 2398,66 lei și taxa de stat în mărime de 270 lei, încasate în baza tranzacției de împăcare.

Întreprinderea cu Capital Străin „European Drinks Import Export” a solicitat încasarea sumei de 7377,13 lei, penalități în sumă de 4450,56 lei și cheltuieli de judecată în sumă de 345,83 lei, încasate în baza hotărârii judecătorești.

Societatea cu răspundere limitată „Sanaveles” a solicitat încasarea sumei de 13402 lei și cheltuielile de judecată în sumă de 402,06 lei, încasate în baza hotărârii judecătorești.

Societatea cu răspundere limitată „Automacri” a solicitat încasarea sumei de 11753,10 lei, penalitate în sumă de 2119,99 lei și cheltuieli de judecată în sumă de 455 lei, încasate în baza hotărârii judecătorești.

Societatea cu răspundere limitată „Solvexim-Prim” a solicitat încasarea sumei de 3588,07 lei, penalitatea în sumă de 645,84 lei, dobânda de întârziere în sumă de 389,87 lei și cheltuieli de judecată în sumă de 2770 lei, încasate în baza hotărârii judecătorești.

Societatea pe acțiuni „Basarabia” a solicitat încasarea sumei de 8970,26 lei, penalitatea în sumă de 8970,26, dobânda de întârziere în sumă de 651 lei și cheltuieli de judecată în sumă de 621,76 lei, încasate în baza hotărârii judecătorești.

Societatea cu răspundere limitată „Profinat Grup” a solicitat încasarea sumei de 3351,50 lei cu titlu de cheltuieli de judecată, încasată în baza hotărârii judecătorești.

Societatea cu răspundere limitată „Soldi” a solicitat încasarea sumei de 12892,79 lei, penalitatea în sumă de 3826,70 lei, dobânda de întârziere în sumă de 2037,13 lei și cheltuielile de judecată în sumă de 2607,13 lei, încasate în baza hotărârii judecătorești.

Societatea cu răspundere limitată „Consalcom” a solicitat încasarea sumei de 3827,80, penalitatea în sumă de 6615,20 lei și cheltuieli de judecată în sumă de 313,30 lei, încasate în baza hotărârii judecătorești;

Societatea cu răspundere limitată „Royal-Progres” a solicitat încasarea sumei de 33384,58 lei și cheltuielile de judecată în sumă de 2080,95 lei încasate prin tranzacția de împăcare.

Consideră reclamanta că imposibilitatea onorării obligațiilor față de furnizori a fost din cauza sechestrării conturilor întreprinderii care a perturbat activitatea economică.

Prin încheierea judecătoriei Buiucani, mun.Chișinău din 20 ianuarie 2015 pricina civilă a fost strămutată pentru examinare după competență la judecătorie Centru, mun.Chișinău.

Prin hotărârea judecătoriei Centru, mun.Chișinău din 30 iulie 2015, cererea de chemare în judecată a fost respinsă. S-a încasat de la societatea cu răspundere limitată „Făuritorul” în beneficiul societății cu răspundere „Haruz- Grup” suma de 500 lei cu titlu de cheltuieli suportate pentru asistență juridică.

Nefiind de acord cu hotărârea instanței de fond la 05 august 2015 societatea cu răspundere limitată „Făuritorul” a declarat apel nemotivat, iar la 20 ianuarie 2016 a depus apel motivat, solicitând admiterea apelului, casarea hotărârii primei instanțe și emiterea unei decizii de admitere a pretențiilor.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 19 mai 2016 a fost admis apelul declarat de societatea cu răspundere limitată „Făuritorul”

S-a casat hotărârea judecătoriei Centru mun. Chișinău din 30 iulie 2015 și s-a emis o hotărâre nouă de admitere a pretențiilor.

S-a încasat de la societatea cu răspundere limitată ”Haruz-Grup” în beneficiul societății cu răspundere limitată „ Făuritorul” prejudiciu material cauzat aplicarea neîntemeiată a măsurilor de asigurare a acțiunii în mărime de 102645,7 lei, suma de 3079,37 lei cu titlu de taxă aferentă acțiunii înaintate și suma de 2309,53 lei cu titlu de taxă de stat achitată la depunerea apelului, în total suma de 108034,61 lei.

La 20 iunie 2016 societatea cu răspundere limitată ”Haruz-Grup” a depus recurs împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 19 mai 2016, prin care a solicitat, casarea acesteia și menținerea hotărârii judecătoriei Centru mun.Chișinău din 30 iulie 2015.

În motivarea recursului a indicat că, la adoptarea deciziei instanța de apel a interpretat eronat normele de drept material.

Susține că instanța de apel a dat o apreciere arbitrară probelor anexate la dosar și a interpretat eronat prevederile art. 182 alin. (2) Codul de procedură civilă, dat fiind faptul că nu sunt aplicabile speței, or în sensul normei menționate este întemeiată pretenția în cazul în care există legătura de

cauzalitate între aplicarea măsurilor de asigurare și prejudiciul survenit prin aplicarea lor.

Prejudiciul efectiv în sensul normelor legale pertinente se prezintă sub forma daunelor reale materiale pecuniare sau de altă natură, produse subiectului de bună-credință în rezultatul unor acțiuni sau inacțiuni săvârșite (cu sau fără vinovăție din partea solicitantului aplicării măsurilor de asigurare), existând legătura de cauzalitate între conduita imputată și consecințele negative survenite pentru partea prejudiciată în afara situației când aceasta singură în mod benevol și deliberat își înrăutățește situația proprie. La rândul său, caracterul efectiv și real al prejudiciului implică existența unor pagube evidente suportate de către partea asupra bunurilor cărora a fost aplicat sechestrul la cererea părții adverse.

Consideră că probele anexate de intimatul-reclamant nu confirmă cauzarea acestuia a unui prejudiciu real și efectiv, iar faptul imposibilității intimatului de onorare a obligațiilor de plată față de creditori nu se află în legătură nemijlocită cu aplicarea măsurilor de asigurare.

Mai menționează că societatea cu răspundere limitată „Făuritorul” nu a demonstrat că sumele indicate au devenit scadente anume în perioada aplicării sechestrului pe conturi.

Sușține recurentul că instanța de apel nu s-a expus asupra argumentelor și nu a dat o apreciere corectă tuturor probelor, nu a constatat și elucidat toate circumstanțele care au importanță pentru justa soluționare a pricinii.

Prin urmare, recurentul și-a întemeiat pretențiile invocate în recurs prin prisma prevederilor art. 432, alin. (2), lit. a) și b) Cod de procedură civilă, care statuează expres că se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată.

Prin referința depusă la 12 august 2016 avocatul Frecauțan Marina acționând în interesele societății cu răspundere limitată „Făuritorul” a indicat că soluția instanței de apel este întemeiată, iar recursul înaintat de către societatea cu răspundere limitată ”Haruz-Grup” nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă. A pledat pentru inadmisibilitatea recursului.

Cu referire la termenul de depunere a recursului, instanța de recurs menționează că Curtea de Apel Chișinău a adoptat decizia la 19 mai 2016. Prin scrisoarea de comunicare (f.d, 191) instanța a expediat copia deciziei părților din proces, însă la materialele cauzei lipsește dovada recepționării copiei deciziei motivate de către recurent. Recursul la rândul său a fost depus la 20 iunie 2016, respectiv a fost depus în termenii prevăzuți de lege.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Analizând modul în care recurentul și-a exercitat dreptul la recurs, fără a se expune cu referire la legalitatea deciziei instanței de apel atacate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul drept inadmisibil din următoarele motive.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă.

Astfel, analizând argumentele recursului prin prisma existenței temeiurilor de declarare a recursului, Colegiul constată că acestea nu se încadrează în limitele stabilite de norma precitată, instanțele de judecată aplicând corect normele de drept material și de drept procedural.

Subsecvent, în conformitate cu art. 433 lit. a) Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, relatarea situației, în viziunea recurentului, fără a indica un temei prevăzut de art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă, sunt inadmisibile din considerentele că nu se încadrează în prevederile art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă și nu constituie temei de casare a deciziei, deoarece recursul exercitat are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se numai legalitatea deciziei dar nu și temeinicia în fapt.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și jurisprudența CEDO, conform cărei recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri, însă motivele recursului invocat în speță sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanțele ierarhic inferioare de judecată s-au pronunțat în modul corespunzător.

În conformitate cu art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Totodată, Colegiul reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs. Prin prisma art. 432 alin. (4) Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă. Din recursul declarat nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

Cu referire la argumentul recurentului privind aplicarea eronată de către instanțele judecătorești inferioare a normelor de drept material, colegiul menționează că în cererea de recurs nu se indică prin ce s-a manifestat aplicarea eronată a normelor de drept material și din care circumstanțe aceasta rezultă. Colegiul reține că aceste argumentul al recurentului poartă un caracter declarativ,

nefiind posibilă determinarea aspectului de legalitate al deciziei instanței de apel ce urmează a fi supus controlului judiciar.

Având în vedere cele expuse mai sus, recursul declarat de către societatea cu răspundere limitată ”Haruz-Grup” nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e:

Recursul declarat de către societatea cu răspundere limitată ”Haruz-Grup” se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,

Svetlana Filincova

judecători

Maria Ghervas

Dumitru Mardari